

## Samenvatting

Dit rapport bevat het verslag van het tweede deel van het onderzoek 'Slachtoffers en aansprakelijkheid' dat in opdracht van het Ministerie van Justitie is uitgevoerd door het Interfacultair samenwerkingsverband Gezondheid en Recht (IGER) van de Vrije Universiteit Amsterdam in samenwerking met het WODC. Het eerste deel van dit onderzoek, de 'Terreinverkenning', had een meer algemeen karakter en werd in 2007 afgerond. Dit tweede deel beoogt specifiek antwoord te geven op een aantal vragen dat speelt rond het wetsvoorstel affectieschade dat in behandeling is bij de Eerste Kamer. In dit wetsvoorstel wordt een recht op smartengeld toegekend aan een aantal categorieën naasten (van slachtoffers die ernstig en blijvend letsel hebben opgelopen) en nabestaanden (van slachtoffers die zijn overleden) als gevolg van een gebeurtenis waarvoor een ander aansprakelijk is. Deze vergoeding voor zogenaamde 'affectieschade' moet worden betaald door de aansprakelijke partij, in de praktijk betekent dat bijna altijd door een particuliere aansprakelijkheidsverzekeraar. De hoogte van het bedrag zal bij nadere regeling worden vastgesteld, waarbij vooralsnog wordt gedacht aan € 10.000. Het doel is in de eerste plaats om erkenning en genoegdoening aan naasten en nabestaanden te verschaffen. Compensatie staat op de achtergrond.

Het mogelijk maken van een vergoeding voor affectieschade wordt breed gesteund. Wel zijn vanuit de Tweede en Eerste Kamer en in de juridische literatuur kritische kanttekeningen geplaatst bij sommige aspecten van het wetsvoorstel, waaronder het voornemen om met een vast bedrag te werken. Mede om deze reden is besloten tot het verrichten van dit onderzoek. Bij de behandeling van het wetsvoorstel op 12 september 2006 bleek de Eerste Kamer de resultaten te willen afwachten van dit onderzoek, waarvan de eerste fase op dat moment ongeveer halverwege was. Naar aanleiding van dat debat is ook de vraag onderzocht of aan vergoeding van affectieschade daadwerkelijk behoefte bestaat.

Het doel van dit onderzoek is dus om informatie te verschaffen die nodig is om het wetgevingstraject voort te kunnen zetten. Daartoe werden de volgende onderzoeksvragen geformuleerd:

1. In welke mate bestaat er onder naasten (van ernstig gewonde slachtoffers) en nabestaanden (van slachtoffers die zijn overleden) behoefte aan het recht op vergoeding van affectieschade?
2. Kan het vergoeden van affectieschade een positieve bijdrage leveren aan de bevrediging van bij naasten en nabestaanden levende immateriële behoeften?
3. Welke elementen uit het wetsvoorstel dragen bij aan de bevrediging van immateriële behoeften en welke niet (vast bedrag, hoogte van bedrag)?
4. Welke aspecten zijn van belang bij de daadwerkelijke uitkering van de vergoeding, uitgaande van de bevrediging van immateriële behoeften (manier en moment van aanbieden)?
5. In hoeverre hangen de belangrijkste uitkomsten samen met:
  - persoonlijke kenmerken (demografische variabelen waaronder financiële positie);
  - kenmerken van de relatie met het slachtoffer;
  - kenmerken gebeurtenis (bijv. mate van verwijt);
  - de tijd die sinds de gebeurtenis verlopen is?

Het onderzoek vond plaats door een vragenlijstonderzoek onder naasten en nabestaanden in Nederland, alsmede door interviews met veertien naasten en nabestaanden in België die onder Belgisch recht een met vergoeding van affectieschade vergelijkbare uitkering ontvingen. In totaal

hebben 462 personen die behoorden tot de doelgroep (de kring van gerechtigden volgens het wetsvoorstel) de vragenlijst ingevuld. Het ging om 391 naasten en 72 nabestaanden.

Met betrekking tot de eerste onderzoeksvraag wijzen de resultaten van het onderzoek uit dat naasten en nabestaanden in meerderheid een duidelijke behoefte hebben aan vergoeding van affectieschade. Er zijn op dit punt geen significante verschillen gevonden tussen naasten en nabestaanden.

Wat betreft de tweede onderzoeksvraag, of vergoeding van affectieschade een positieve bijdrage kan leveren aan de bevrediging van immateriële behoeften, blijkt uit het onderzoek dat een grote meerderheid zo'n positief effect inderdaad verwacht. Ook op dit punt zijn geen significante verschillen gevonden tussen naasten en nabestaanden. Nog belangrijker voor hun verwerking van het gebeurde dan de vergoeding van affectieschade vond men een soepele afwikkeling van de financiële schade, dat de financiële schade wordt vergoed en dat de verantwoordelijke partij zijn fout erkent (inclusief excuses/medeleven dader). Naasten en nabestaanden menen voorts dat vergoeding van affectieschade eraan zal bijdragen dat behoeften worden vervuld die als zodanig (nog) hoger worden aangeslagen (waaronder dat de verantwoordelijke partij zijn fout erkent) dan de behoefte aan vergoeding van affectieschade zelf. In zoverre ziet men vergoeding van affectieschade meer als een middel tot een doel, dan als een doel op zichzelf. Dit sluit goed aan bij de doelstelling van het wetsvoorstel affectieschade, dat immers in de eerste plaats beoogt erkenning en genoegdoening te verschaffen.

Met betrekking tot de derde onderzoeksvraag, in welke mate elementen uit het wetsvoorstel zoals het vaste bedrag en de voorgenomen hoogte van € 10.000 kunnen bijdragen aan de bevrediging van immateriële behoeften, geven de resultaten van het onderzoek het volgende beeld. De meeste respondenten willen dat rekening wordt gehouden met hun individuele omstandigheden bij de vaststelling van het bedrag voor vergoeding van affectieschade, en geven de voorkeur aan een variabel of genormeerd bedrag boven een vast bedrag. Dit ondanks het besef dat dit aanleiding kan geven tot lastige discussies en een langduriger afwikkeling. Naasten en nabestaanden verschillen op dit punt niet significant van elkaar. In zoverre sluit het voornemen van de wetgever om te werken met één vaste vergoeding voor alle gevallen, dus niet aan bij de voorkeuren van de meeste naasten en nabestaanden. Tegelijkertijd vond men een soepele en vlotte afwikkeling van de financiële schade het belangrijkste van allemaal, en gaf men aan dat lastige discussies over de hoogte van het bedrag hun verwerking zouden belemmeren. Deze uitkomst staat op gespannen voet met de vorige, omdat variatie in bedragen zoals gezegd tot lastige discussies en een langduriger afwikkeling aanleiding kan geven.

Indien sprake is van een vast bedrag staat 45% van de respondenten neutraal tegenover een hoogte van € 10.000, ruim 28% vond dit te laag en 8,5% te hoog. Ruim 13% koos ervoor bij deze vraag geen antwoord in te vullen. Op dit punt doen zich wél significante verschillen tussen nabestaanden en naasten voor: nabestaanden vonden € 10.000 vaker te laag in vergelijking met naasten. Antwoorden op een open vraag naar een passende vergoeding voor de eigen situatie ondersteunden dit. Naasten vulden gemiddeld een bedrag tussen € 10.000 en € 25.000 in en nabestaanden gemiddeld een bedrag tussen € 50.000 en € 100.000. Deze resultaten in hun onderling verband kunnen de conclusie dragen dat, in het licht van de omstandigheid dat het geleden immaterieel nadeel zich nu eenmaal slecht leent om in een geldbedrag uit te drukken, de voorgenomen hoogte van € 10.000 door een meerderheid niet als ongepast zal worden opgevat, al liggen de eigen voorkeuren gemiddeld wel wat hoger. Dit althans voor wat betreft de categorie naasten. Voor nabestaanden lijkt dit enigszins anders te liggen.

Indien bij nadere gedachtevorming over de modaliteiten van de vergoeding voor affectieschade zou worden overwogen om een hoger bedrag toe te kennen aan nabestaanden dan aan naasten, dan zouden de uitkomsten van het onderzoek daarvoor steun bieden. Geen steun werd gevonden voor een eventueel onderscheid tussen verschillende categorieën affectieve relaties (zoals ouders en kinderen, partners over een weer, broers en zussen). Er bleken geen significante verschillen tussen deze relatiecategorieën, althans niet bij naasten. Het is niet uitgesloten dat deze verschillen voor nabestaanden wél relevant zijn. Maar dit kon niet worden onderzocht, omdat de groep nabestaanden te klein was om dit statistisch te kunnen toetsen. Over een eventueel onderscheid op basis van de leeftijd van het slachtoffer bieden de onderzoeksresultaten geen uitsluitsel. Voorts werd geen steun gevonden voor een eventueel onderscheid gebaseerd op de mate van impact van het letsel op het functioneren van het slachtoffer (bijvoorbeeld al of niet hulpbehoevend), noch voor een eventueel onderscheid gebaseerd op de mate van verwijt aan de verantwoordelijke persoon/dader. Zowel een grotere impact van het letsel als een sterker verwijt aan de verantwoordelijke persoon bleek wél gepaard te gaan met een grotere behoefte aan de vergoeding van affectieschade en een grotere verwachte bijdrage aan de verwerking. Maar deze factoren (impact letsel en verwijt) hadden geen invloed op de mate waarin een vast bedrag van € 10.000 te laag of te hoog werd gevonden, noch op het bedrag dat respondenten zelf invulden als geschikt bedrag.

Met betrekking tot de vierde onderzoeksvraag, welke aspecten van belang zijn bij de daadwerkelijke uitkering van de vergoeding, luidt de conclusie dat een vergoeding voor affectieschade haar doel voorbij schiet indien zij niet op een doordachte wijze wordt aangeboden. De uitkomsten van de Belgische interviews laten zien hoe pijnlijk een strikt zakelijke afhandeling voor de betrokkenen is. Men heeft behoefte aan een persoonlijke manier van aanbieden met een toonzetting waaruit medeleven blijkt, en dat men zich bewust is dat het hier om een mens gaat en niet om een geval van blikshade. Over de wijze van aanbieding levert het onderzoek de volgende aanbevelingen op:

- Om de doelstelling van de vergoeding van affectieschade veilig te stellen dient zij plaats te vinden in een context van zorgvuldige communicatie met de gerechtigden.
- Trefwoorden daarbij zijn een persoonlijke toonzetting waaruit medeleven blijkt, dat betreurt wordt dat er een fout is gemaakt/misdrijf is begaan, en het besef dat het om een schadepost gaat met een bijzonder karakter.
- Voorts zou tot uitdrukking moeten worden gebracht dat de vergoeding slechts een symbolisch karakter heeft omdat zij nu eenmaal geen echte compensatie kan bieden voor het geleden immateriële nadeel.
- Schriftelijke communicatie lijkt hiervoor in het algemeen voldoende te zijn, maar afhankelijk van de situatie kan een en ander ook door middel van een huisbezoek.
- Een brief van degene die persoonlijk verantwoordelijk is voor het ontstaan van de schade wordt in het algemeen positief gewaardeerd, een huisbezoek echter niet. Naasten en nabestaanden van slachtoffers van een geweldsmisdrijf stellen echter ook een brief van de dader niet op prijs.
- Aanbieding van de vergoeding dient plaats te vinden binnen een specifiek daarvoor te definiëren periode vanaf de datum van het ongeval.
- De afwikkeling van affectieschade dient bij voorkeur plaats te vinden in een apart traject, los van de eventuele afwikkeling van financiële schade.

In het kader van de vijfde onderzoeksvraag werd onderzocht wat de invloed was van een groot aantal variabelen zoals persoonlijke kenmerken (geslacht, leeftijd, opleiding, financiële positie), relatiecategorieën (slachtoffer was kind, partner of ouder van respondent), ongevals categorieën

(verkeer, arbeid, medisch, geweld), de mate van verwijt aan de dader en de tijd die sinds de gebeurtenis verlopen is.

Er werden géén significante effecten van inkomenspositie en van geslacht gevonden op de behoefte aan vergoeding van affectieschade, de verwachte bijdrage van de vergoeding van affectieschade aan de verwerking, noch op de beantwoording van de vragen over de hoogte van de vergoeding. Naarmate respondenten lager opgeleid waren, bleek de behoefte aan vergoeding van affectieschade en de verwachte bijdrage daarvan aan de verwerking iets groter (dit effect deed zich voor onafhankelijk van inkomen). Ook bleek dat naarmate respondenten ouder waren, de verwachte bijdrage van de vergoeding van affectieschade aan de verwerking iets hoger was, en een bedrag van € 10.000 iets vaker te laag werd gevonden.

Binnen de groep naasten werden geen significante groepsverschillen gevonden tussen relatiecategorïeën, noch tussen ongevals categorieën, met betrekking tot de belangrijkste uitkomstmaten. Voor nabestaanden kon dit niet worden onderzocht, omdat de groep nabestaanden te klein was om dit onderscheid te kunnen maken. Zowel voor naasten als voor nabestaanden bleek een sterker verwijt aan de verantwoordelijke persoon/dader gepaard te gaan met een grotere behoefte aan vergoeding van affectieschade en een grotere verwachte bijdrage daarvan aan de verwerking. Voor naasten bleek daarnaast dat een grotere impact van het letsel op het functioneren van het slachtoffer gepaard ging met een grotere behoefte aan vergoeding van affectieschade en een grotere verwachte bijdrage daarvan aan de verwerking. Voor de overige verklarende variabelen (tijdsverloop sinds het ongeval, aantal zorguren door naaste, omvang financiële schade, hechtheid relatie ten tijde van het ongeval) werden geen significante effecten gevonden.